

Sygn. akt VI Ka 1206/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Bańkowska

Sędziowie: SSO Maciej Schulz (spr.)

SSO Anna Kalbarczyk

Protokolant asystent sędziego Jakub Nasiłowski

przy udziale prokuratora Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu dnia 15 stycznia 2016 r. w W.

sprawy S. W. s. Z. i J. ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

z dnia 13 marca 2015 r. sygn. akt IV K 1355/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. kwotę 516, 60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Maciej Schulz SSO Małgorzata Bańkowska SSO Anna Kalbarczyk

VI Ka 1206/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 13 marca 2015 roku w sprawie IV K 1355/13 uznał oskarżonego S. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 178a § 1 i § 4 k.k. i wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. kwotę 300 zł plus podatek VAT i zwolnił oskarżonego od opłat i ponoszenia kosztów postępowania, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca nie kwestionując zasadniczych ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie podkreślał błędną ocenę zamiaru towarzyszącego oskarżonemu i niesłuszne przyjęcie społecznej szkodliwości czynu w stopniu wyższym niż znikomy.

Wobec oskarżonego wniesiony został akt oskarżenia o popełnienie w dniu 13 października 2013 roku czynu prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. W tym też miejscu, zwrócić należy uwagę, że wobec oskarżonego wyrokiem w sprawie IV K 3668/06 orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat (wyrok uprawomocnił się w dniu 29 kwietnia 2010 roku). Podkreślenia wymaga, że oskarżony nie podważał samego faktu prowadzenia pojazdu w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie. W jego ocenie nie znajdował się jednak w stanie nietrzeźwym, a jego zamiarem było wyłącznie przestawienie pojazdu w inne miejsce. W tym kontekście zwrócić należy uwagę na celne spostrzeżenie Sądu Rejonowego, że wielogodzinne spożywanie alkoholu oraz wyniki badań (I- 1,73 mg/l, II - 1,66 mg/l, III - 1,70 mg/l) absurdalną czynią argumentację oskarżonego co do jego ówczesnego samopoczucia - co w jego ocenie miałyby uzasadniać jego błędne przekonanie o możliwości prowadzenia pojazdu. Co więcej, oskarżony z uwagi na porządek prawny obowiązujący na terenie Niemiec, uznał, iż nie ma przeszkód przestawienia pojazdu po uprzednim spożyciu alkoholu. Okoliczność odmienności w porządkach prawnych obu krajów i znaczenie tej kwestii dla niniejszego postępowania zostało już w sposób wyczerpujący omówione przez Sąd Rejonowy, a zatem poprzestać jedynie należy na aprobacie tej argumentacji.

W orzecznictwie przyjęte zostało, że przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. jest dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i podjęcia jazdy. Przez prowadzenie pojazdu należy rozumieć wprawienie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu. Tym samym, bez znaczenia dla ustalenia sprawstwa jest czy oskarżony chciał wyłącznie zmienić miejsce postoju pojazdu czy zatrzymał samochód z własnej woli czy w wyniku uniemożliwienia dalszej jazdy na skutek włączenia się blokady alkoholowej w pojeździe. Wyjaśnienia oskarżonego przedstawiane w toku postępowania zostały także w sposób dokładny opisane przez Sąd Rejonowy i trafnie ocenione. Faktem, udowodnionym w toku niniejszego postępowania jest, że oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego (art. 115 § 16 k.k.) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, a co więcej w okresie obowiązywania go zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Bezsprzecznie zatem wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 178a § 1 i § 4 k.k.

Podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. W uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy przedstawił tok rozumowania w klarowny sposób, odniósł się do poszczególnych kwestii podnoszonych przez oskarżonego w toku postępowania, a także zeznań świadków bezpośrednio przesłuchanych przez Sądem. Ocena materiału dowodowego przeprowadzona została w zgodzie z zasadami przewidzianymi w kodeksie postępowania karnego (art. 7 k.p.k.).

Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu bezwzględną karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na uwadze sankcję przewidzianą przez ustawodawcę za czyn z art. 178a § 4 k.k. stwierdzić należy, iż nie jest to kara rażąco surowa. Zwłaszcza pod kątem dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k. Istotne znaczenie przy ocenie zachowania skazanego ma fakt, że został on już wcześniej wykluczony z ruchu drogowego, albowiem zagrażał bezpieczeństwu w komunikacji. Z dołączonej do akt informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego z dnia 2 grudnia 2015 roku wynika, że oskarżony nie przestrzega przepisów ruchu drogowego, a co więcej wielokrotnie od dnia uprawomocnienia się wyroku w sprawie IV K 3668/06 prowadził pojazd mechaniczny (k. 223). Świadczy to o lekceważącym stosunku oskarżonego do obowiązującego go prawomocnego orzeczenia sądu, a także przepisów prawa, których winien przestrzegać. Dopuszczając się czynu, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, po raz kolejny wykazał brak zamiaru zmiany swojego postępowania. Oskarżony niewątpliwie po kilku godzinach spożycia alkoholu miał świadomość, iż jest w stanie nietrzeźwości. Zgodzić się w takim razie należy z Sądem Rejonowy, iż działał on z zamiarem bezpośrednim. Jego zachowanie uznać należy za zagrażające bezpieczeństwu w komunikacji, a w obliczu całokształtu jego zachowania i postawy podzielić należy w pełni zapatrywania Sądu Rejonowego o znacznej społecznej szkodliwości czynu. W obliczu powyższego, argumentacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie. Także z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa nie sposób zgodzić się, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym przez oskarżonego winno zostać uznane jako czyn z art. 1 § 2 k.k. Odnosząc się jeszcze do kryteriów przewidzianych w art. 115 § 2 k.k. podkreślić należy motywację sprawcy. Przyjmując nawet jego

wersję wydarzeń, nie sposób zgodzić się, że wola przestawienia pojazdu w inne miejsce stanowi usprawiedliwienie dla prowadzenia go w stanie nietrzeźwym.

Podkreślić należy także, że na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego istotny wpływ miał także fakt, że był on już kilkakrotnie karany (k. 229).

Zdaniem Sądu Okręgowego w świetle omówionego postępowania oskarżonego okres 7 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest słuszny i niezbędny. Oskarżony winien zostać wykluczony z ruchu drogowego, albowiem stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji i nie przejawia woli zmiany swojego postępowania, ani też nie wykazuje zrozumienia naganności takiego zachowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Maciej Schulz SSO Małgorzata Bańkowska SSO Anna Kalbarczyk